

Sarmatov je potegnil po dnu, kakor je kazal njegov vodja in izvlekel korec. Na njegovem rešetu se je nahajala ilovica, kamenje in neka mala ribica, ki je bila obupno s srebrnim repičem, a rude ni bilo.

»Le enkrat še zajmi!« je zapovedal Djak.

Sarmatov je še enkrat zajel, in je istočasno začutil, da se začanja razgrevati, t. j. ne ves, ampak le spodnji del njegovega života. V zgornjem delu pa mu je postalo hladneje, vsled česar si je instinktivno postavil ovratnik svoje raztrgane suknje kvišku in potegnil kapo na čelo. Potegnivši precej za tem korec iz vode, je na svoje začudenje zagledal tri velika zrna.

»No vidiš«, je rekel Djak, »da imaš srečo!... Urno zdajci... Samo jeden svēt še, meni so tudi to svetovali: zajmi in potresi korec po vodi, da odpade vse nepotrebno, a ruda, — ona je težja celó od najtežjih kamenov — ta ostane na rešetu... Si razumel?«

Sarmatov je prikimal z glavo in se poprijel dela. Ono se je obneslo zanj dokaj uspešno.

Pregovor, ki veli, da imajo novinci pri početju vsakega dela več sreče, nego njih stari mojstri, se je uresničil tudi pri Sarmatovu.

On je tisti dan nabral rude več, nego sam Djak.

Krčmar Prokl mu je plačal poludrugí rubelj, malone največjo svoto dnine.

Ko se je Sarmatov vrnil domu, moker in silno premražen, se je Paša kár zavzela, ali on jej je oddal rubelj s takim sijajočim in zadovoljnim pogledom, da se je mlada deva razhohotala.

Potem mu je velela, naj se razpravi in je pristavila samovar.

Naslednje jutro je na svoje začudenje Sarmatov vstal kakor prerojen.

Od tega dne je hodil na reko vsaki dan do onega slučaja, ko se je Paša mahoma prehladila, in smo ga mi ostavili, ravnokar voživšega se iz Proklove krčme in ko je Volk razbil okno sè žvepleno rudo.

(Dalje prihodnjič.)

Spanje prirode.

(Bogdan Kaminsky.)

To ni mrtvaška bela še tančica,
Ki na prirodi zro mi jo oči.
Spominja se, molče poveša lica,
Raz bokov, ram krasan odev polzi...

Kot žena danes kaže se priroda,
 Ki s plesa je prišla in ves svoj kras
 Raz sebe trga ... v bolni duši gloda
 Jej divje disonance rezki glas.
 Vrtinec divji vre jej v trudni glavi,
 Omahne v krču spehana na smrt,
 »Umreti, spati...«, kakor Hamlet pravi,
 Odmeva v njeni duši, život strt
 Jej oslabeva ... pada ... njene kite
 Se razvzlajo, kalno zre oko,
 Spominja na trenutke se prežite,
 »Umreti, spati...« jej zveni v uho.
 Umira ... srce več jej ne utriplje,
 Oko zre v daljo, v čelo pada mráz —

Sneg rahlo, tiho se na plan usiplje,
 Zveni iz dalje plesne godbe glas.

Iz češčine preložil *Al. Benkovič*.

Ali naj se in kako naj se pripravljajo otroci za šolo.

Márica II.

nekateri stariši menijo, da storijo šoli Bog zna kakšno uslugo, ako pripravljajo deco že doma za šolo, kar je pa v njihovem smislu, kakor se lotevajo svoje naloge, celo napačno. Navadno s tem ne koristijo učitelju prav nič, ampak ravnokar škodujejo, nadalje pa mučijo sebe in otroke. Učé jih šteti in računati, a kar se otroci naučé, je navadno vse mehanično, brez razumevanja. Učé se čitati in pisati in prišedši v šolo, morajo vendarle začeti spet znova, kakor drugi, ob tem se pa dolgačasijo in izgube zanimanje za poduk.

Poučevanje brez metode je za učenca in učitelja mučno in brezvspešno. Kolikrat obupa oče doma nad svojim otrokom, vidé, da mu ne gre in ne gre vzlic največemu prizadevanju nič v glavico in se čudi potem, videvši, kako otrok napreduje v šoli.

Omeniti mi je še neko drugo vrsto priprave za šolo in ta je, da izkoriščajo stariši šolo za strašilo. Če otrok ne sluša, namesto da bi ga vgnali s svojo avtoritetoj, ga pa strašijo s šolaj: »Le čakaj, ko prideš v šolo, se boš že učil, kaj se pravi slušati. Hu! šola je